

Sygn. akt I Ca 119/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Pietraszewska (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Twardowska

SO Arkadiusz Kuta

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2016r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w O.

o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 15 października 2015r. sygn. akt I Ns 1200/15

postanawia:

1. oddalić apelację;

2. zasądzić od uczestnika (...) Spółki Akcyjnej w O. na rzecz wnioskodawcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania za drugą instancję.

(SSO Dorota Twardowska) (SSO Ewa Pietraszewska) (SSO Arkadiusz Kuta)

Sygn. akt I Ca 119/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 15 października 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns (...) z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P. z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w O. o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego Sąd Rejonowy zezwolił wnioskodawcy na złożenie do depozytu sądowego zestawu diagnostycznego USG o wartości 150 990,00 zł, składającego się z: 1) fabrycznie nowego aparatu USG marki M. (...), rok prod. 2015, nr seryjny (...) (...), 2) głowicy konweksowej (...) nr seryjny (...), 3) głowicy liniowej (...) nr seryjny (...), 4) głowicy liniowej (...) nr seryjny (...), 5) videoprintera S., nr seryjny (...), 6) (...) wraz z instrukcją obsługi oraz kartą gwarancyjną, jako świadczenia z tytułu umowy w wykonaniu umowy nr (...). (...)/(...) zawartej pomiędzy wnioskodawcą, a uczestnikiem postępowania w dniu 21 lipca 2015 roku, z tym zastrzeżeniem, że przedmiot ma zostać wydany uczestnikowi postępowania, tj. (...) Spółce Akcyjnej w O..

Postanowienie to zostało wydane w oparciu o następujący stan faktyczny i rozważania co do zastosowanych przepisów prawa:

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazano, że wnioskodawca (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. wniosła o udzielenie zezwolenia na złożenie do depozytu sądowego zestawu diagnostycznego USG składającego się z: 1) fabrycznie nowego aparatu USG marki M. (...), rok prod. 2015, nr seryjny (...) (...), 2) głowicy konweksowej (...) nr seryjny (...); 3) głowicy liniowej (...) nr seryjny (...); 4) głowicy liniowej (...) nr seryjny (...); 5) videoprintera S., nr seryjny (...); 6) (...) wraz z instrukcją obsługi oraz kartą gwarancyjną, jako świadczenia z tytułu umowy w wykonaniu umowy nr (...). (...)(...) zawartej pomiędzy wnioskodawcą, a uczestnikiem postępowania w dniu 21 lipca 2015 roku

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że zgodnie z zawartą umową pomiędzy stronami w dniu (...)roku, której przedmiotem była sprzedaż aparatu USG marki M. (...), wnioskodawca miał dostarczyć przedmiot umowy w terminie 6 tygodni od daty zawarcia umowy. Pomimo dostarczenia przedmiotu umowy dwa dni po zakreślonym umową terminie dostawy, uczestnik postępowania złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy.

Sąd Rejonowy wskazał, że wniosek zasługiwał na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 693 k.p.c. we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego należy: określić zobowiązanie, w którego wykonaniu składa się przedmiot, przytoczyć okoliczności uzasadniające złożenie, dokładnie oznaczyć przedmiot, który ma być złożony oraz wskazać osobę, której przedmiot ma być wydany. Podstawą prawnomaterialną złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego w niniejszej sprawie był zaś przepis art. 467 k.c., zgodnie z którym poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach, dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego, jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione (pkt 4).

Wskazano dalej, że we wniosku twierdzono, iż uczestnik postępowania - (...) Spółka Akcyjna w O. odstąpił od zawartej umowy i odmówił przyjęcia przedmiotu tejże umowy, tj. zestawu diagnostycznego USG. Zdaniem Sądu I instancji, wnioskodawca w sposób należyty (poprzez złożenie dokumentów) wykazał, iż nie ma możliwości spełnienia świadczenia bezpośrednio na rzecz wierzyciela, albowiem wierzyciel odstąpił od umowy i odmówił przyjęcia świadczenia umowy. Opisany stan faktyczny wyczerpywał zatem dyspozycję art. 467 pkt 4 k.c., tym samym złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu było prawnie dopuszczalne i uzasadnione.

Podkreślono przy tym, że zgodnie z przepisem art. 693¹ k.p.c. w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Z tej też przyczyny tylko "ważne" w rozumieniu art. 470 k.c. złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego wywołuje takie same skutki, jak spełnienie świadczenia. Jeżeli zaś wniosek o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego był tylko formalnie uzasadniony, brak jest natomiast podstaw prawnomaterialnych do takiego złożenia, to uwzględnienie wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie rodzi dla wnioskodawcy skutków prawnomaterialnych w art. 470 k.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17.03.1970r., II CR 159/70, OSNC 1970/11/209).

Sąd orzekający wskazał przy tym, że zastrzegł, iż przedmiot złożony do depozytu, tj. zestaw diagnostyczny USG marki M. (...), ma zostać wydany uczestnikowi postępowania - (...) Spółce Akcyjnej w O..

Reasumując powyższe rozważania stwierdzono, że Sąd Rejonowy, przyjmując twierdzenia wnioskodawcy za prawdziwe, dokonuje oceny, czy w świetle przepisów prawa materialnego uzasadnione jest żądanie złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. W konsekwencji tak ograniczonego zakresu kognicji sądu, nie prowadzi się postępowania dowodowego dla potwierdzenia okoliczności zawartych w twierdzeniach faktycznych wniosku. Rozstrzygnięcie zezwalające na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie ma wpływu na inne toczące się postępowania, a w przypadku pieniędzy zobowiązany może nawet bez zezwolenia sądu jednocześnie ze

złożeniem wniosku wpłacić kwotę do depozytu sądowego – art. 693² k.p.c. Mając powyższe na względzie Sąd Rejonowy orzekł, jak w sentencji zaskarżonego postanowienia.

Apelację od tego postanowienia złożył uczestnik, (...) Spółka Akcyjna w O..

Orzeczeniu zarzucił:

1/ nieważność postępowania na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c., względnie

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 467 pkt 4 k.c. – poprzez zastosowanie przez sąd tego przepisu, podczas gdy w rzeczywistości przepis ten nie ma zastosowania do stanu faktycznego istniejącego między stronami;

3/ naruszenie przepisów postępowania cywilnego, mające wpływ na treść zaskarżonego postanowienia w postaci art. 693 pkt 1 i 4 k.p.c. – poprzez jego niezastosowanie, albowiem w sytuacji braku zobowiązania pomiędzy stronami, wniosek inicjujący przedmiotowe postępowanie nie spełnia wymogów formalnych oraz dodatkowo nie wskazywał on warunków wydania przedmiotu świadczenia z depozytu sądowego.

Mając powyższe na uwadze, uczestnik wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i odrzucenie wniosku, względnie o zmianę tego postanowienia i oddalenie wniosku - wraz z zasądzeniem na rzecz uczestnika kosztów postępowania. Ewentualnie wnoszono o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji uczestnik wskazał, że co prawda w postępowaniu o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego nie ma obowiązku odbycia rozprawy, to jednak nie oznacza, iż sąd przed wydaniem orzeczenia w sprawie nie może wysłuchać uczestników na posiedzeniu sądowym lub żądać od nich wyjaśnień na piśmie (art. 514 § 1 k.p.c.). Nadto, jeżeli nawet rozprawa się nie odbywa, to sąd mimo wszystko winien sprawę co do zasady rozpoznać na posiedzeniu sądowym jawnym (art. 9 § 1 k.p.c.). Powinien też przed wydaniem postanowienia doręczyć odpis wniosku uczestnikowi – w celu umożliwienia mu zajęcia stanowiska i zgłoszenie ewentualnych zarzutów. Brak wysłuchania, w ocenie apelanta, skutkowało niemożnością obrony jego praw, a tym samym nieważnością postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.).

Dalej apelant wywodził, że nie zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 467 pkt 4 k.p.c. i w rzeczywistości przepis ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Jak bowiem wynika z istniejącego między stronami stanu faktycznego, wnioskodawca nie jest dłużnikiem uczestnika postępowania, gdyż uczestnik złożył wnioskodawcy oświadczenie o odstąpieniu od umowy nr (...). (...)/(...) a tylko dłużnik może złożyć wniosek o udzielenie mu zezwolenia na złożenie do depozytu sądowego przedmiotu świadczenia.

Nadto, w ocenie apelanta, wniosek nie zawierał żadnych warunków, pod jakimi wydanie ma nastąpić, co stoi w sprzeczności z treścią art. 693 pkt 4 k.p.c.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestnika, jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia dotyczące stanu faktycznego sprawy oraz następcza ocena okoliczności mających priorytetowe znaczenie dla jej merytorycznego rozstrzygnięcia były w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe, a tym samym nie dawały podstaw do podzielenia zarzutów podnoszących przez apelanta we wniesionym środku odwoławczym.

W kolejności, zarzut apelacyjny dotyczący naruszenia art. 379 pkt 5 k.p.c. zmierzały do wykazania, że postępowanie przed Sądem pierwszej instancji było dotknięte nieważnością z uwagi na nieodbycie przez sąd rozprawy (posiedzenia jawnego) i niewysłuchanie uczestnika, chociażby na piśmie, na okoliczność zasadności wniosku.

Z zarzutem tym nie można się zgodzić. Rzeczywiście, z art. 9 § 1 zd. 1 k.p.c. wynika, że rozpoznawanie spraw odbywa się jawnie, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. W tym zakresie przepis art. 514 § 1 k.p.c., który – jako szczególny i odnoszący się do postępowania nieprocesowego – wskazuje, że rozprawa odbywa się w wypadkach wskazanych w ustawie. W innych wypadkach wyznaczenie rozprawy zależy od uznania sądu. Mimo niewyznaczenia rozprawy sąd przed rozstrzygnięciem sprawy może wysłuchać uczestników na posiedzeniu sądowym lub zażądać od nich oświadczeń na piśmie.

Zauważyć w tym kontekście trzeba, że co do zasady sprawa o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego podlega więc rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, chyba że sąd postanowi inaczej (tak: uchwała SN z 26 stycznia 2012r., III CZP 83/2011, LexisNexis nr 3034722, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 82, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2013r., III CZP 10/13). Ustawa nie nakazuje bowiem w tego rodzaju sprawach odbycie rozprawy. Skoro tak, to należało przyjąć, że Sąd Rejonowy, wydając zaskarżone postanowienie na posiedzeniu niejawnym, nie naruszył przepisów proceduralnych, wskazanych w apelacji, gdyż w tego rodzaju postępowaniach, jak niniejsze, nie miał on obowiązku ani odbycia rozprawy, ani wysłuchania zainteresowanych przed wydaniem postanowienia kończącego to postępowanie, jeżeli nie widział takiej potrzeby. Zarzut nieważności postępowania okazał się więc chybiony.

Przechodząc do oceny trafności apelacji co do wskazania na naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 467 pkt 4 k.c., to zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut w tym względzie także nie mógł być podzielony.

W granicach tego zarzutu uczestnik podnosił, że w rzeczywistości przepis ten nie miał zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż wnioskodawca nie jest jego dłużnikiem, a to wobec złożenia przez uczestnika oświadczenia o odstąpieniu od umowy nr (...). (...)(...). Jeżeli więc tylko dłużnik może złożyć wniosek o udzielenie mu zezwolenia na złożenie do depozytu sądowego przedmiotu świadczenia, to tego przedmiotu – zdaniem (...) Spółki Akcyjnej w O. - nie posiada obecnie wnioskodawca (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P.. Wniosek winien więc być oddalony.

Zgodnie z art. 467 k.c. poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach, dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione.

Złożenie do depozytu sądowego wywołuje wiele skutków dla dłużnika, które są niezależne od tego, czy zobowiązanie w następstwie złożenia przedmiotu do depozytu wygaśnie, czy też nie. Do skutków tych zaliczamy: 1) wytoczenie przez wierzyciela powództwa o wykonanie zobowiązania; uzasadnia odesłanie go przez dłużnika po odbiór świadczenia do depozytu sądowego; 2) po stronie dłużnika ustaje obowiązek zachowania pieczy nad zdeponowanymi rzeczami i to także wtedy, gdy przedmiotem świadczenia są rzeczy oznaczone co do gatunku, z uwagi na spersonifikowanie przedmiotu świadczenia, przez fakt jego złożenia do depozytu; 3) zwolnienie dłużnika z obowiązku zapłaty odsetek umownych i odsetek za opóźnienie, jeżeli złożenie do depozytu nastąpiło z uwagi na zwłokę wierzyciela; obowiązek ten aktualizuje się w razie odebrania przez dłużnika przedmiotu zdeponowanego; 4) w odniesieniu do zobowiązań wzajemnych odpada możliwość powoływania się przez kontrahenta na zarzut niewykonania umowy, ponadto przechodzi na niego ryzyko przypadkowego zniszczenia, utraty lub uszkodzenia przedmiotu świadczenia; 5) wygaśnięcie praw akcesoryjnych zabezpieczających świadczenie, o ile spełnione są inne wymagania konieczne do ich wygaśnięcia (tak: K. Gandor, w: System *P.C.*, t. 3, 1981, s. 881; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safian, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania. Zarys wykładu, Warszawa 2007, s. 352; T. Wiśniewski, w: G. Bieniek i in., Komentarz... Zobowiązania, t. 1, 2011, s. 597).

Przepis art. 467 pkt 4 k.p.c. wskazuje na okoliczności, których przyczyną jest osoba wierzyciela, w których dłużnik jest uprawniony do złożenia przedmiotu do depozytu sądowego. Złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego

różni się od innych surogatów wykonania zobowiązania tym, że jest ono technicznym rozwiązaniem problemu spełnienia świadczenia w razie przeszkód po stronie wierzyciela (M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, 2009, s. 1198). W grupie tych przyczyn, które uprawniają dłużnika do opisywanego zachowania, wskazać tytułem przykładu można: zwłokę wierzyciela, niewydanie pokwitowania lub dokumentu, sprzeciw jednego z wierzycieli uprawnionych do świadczenia niepodzielnego itp. Uprawnionym do złożenia przedmiotu do depozytu sądowego jest tylko dłużnik, mimo że w pewnych przypadkach świadczenie zamiast dłużnika może spełnić także osoba trzecia. Owo rygorystyczne rozstrzygnięcie wynika stąd, że złożenie do depozytu jedynie zmierza do zaspokojenia wierzyciela, a nie jest natomiast równoznaczne z jego zaspokojeniem (tak: W. Czachórski, Zobowiązania, 2009, s. 361; M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1200).

W niniejszej sprawie sporne, co podnosi się w apelacji uczestnika, czy w chwili złożenia wniosku o złożenie do depozytu zestawu diagnostycznego USG strony łączyła jeszcze umowa nr (...). (...)(...)wobec odstąpienia od umowy przez zamawiającego.

W samym wniosku zaś (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. wskazywała, że uczestnik przyjął odmienną, niż właściwą, datę zawarcia umowy, a co za tym idzie – inaczej liczy termin spełnienia świadczenia przez wnioskodawcę. Doprowadziło to do wadliwego w jego ocenie uznania przez wierzyciela, że nastąpiła zwłoka w dostarczeniu zestawu diagnostycznego USG i uchybienia terminowi wskazanemu w tym zakresie w umowie, co z kolei uprawniało zamawiającego do odstąpienia od umowy.

Niewątpliwie więc zainteresowani toczą spór o to, czy nadal łączy ich umowa nr (...). (...)(...) i czy w związku z tym wnioskodawca jest zobowiązany w zakresie dostarczenia uczestnikowi przedmiotowego zestawu diagnostycznego oraz czy uczestnik jest jego wierzycielem w tym zakresie i czy popadł on w zwłokę co do czynności przyjęcia przedmiotu świadczenia.

Wskazać należy, że postępowaniu w sprawach depozytowych kognicja sądu jest ograniczona, gdyż nie podlega badaniu prawdziwości twierdzeń dłużnika zawartych we wniosku, lecz dokonuje się jedynie oceny, czy według przytoczonych w tym wniosku okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione (art. 693¹ k.p.c.). Podobnie jest w postępowaniu o wydanie przedmiotu depozytu; sąd poprzestaje na sprawdzeniu, czy wnioskodawca jest wskazanym wierzycielem i czy spełnione są warunki, pod którymi ma dojść do wydania depozytu. Nie rozstrzyga zatem ewentualnego sporu materialnoprawnego między wierzycielami. Spór ten - jeżeli zainteresowane osoby nie dojdą do porozumienia - powinien być rozstrzygnięty w drodze procesu. Wydany wyrok jest wówczas podstawą wydania depozytu. Takie też stanowisko przyjął w wyroku z dnia 22 grudnia 2005r. Sąd Najwyższy (V CSK 16/2005, (...) nr (...), L.pl nr (...), gdzie podkreślił, że „w razie sporu, czy złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu nastąpiło z przyczyny przewidzianej przez prawo materialne oraz czy złożony przedmiot świadczenia był zgodny z treścią zobowiązania, rozstrzygnięcie w tym względzie musi nastąpić w odrębnym procesie. Powinno ono uwzględniać całokształt okoliczności sprawy, w tym także treść postanowienia sądu zezwalającego na złożenie świadczenia do depozytu, a zwłaszcza warunki, na jakich ma zostać wydany wierzycielowi przedmiot depozytu”.

Skoro więc w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione i podstawę zasadności wniosku opartego o regulację art. 467 pkt 4 k.c. rozpatrywać należy przez pryzmat postaw i zachowania się li tylko osoby wierzyciela, to obojętne dla rozstrzygnięcia takiego wniosku pozostają inne zdarzenia, pozostające poza przywołanymi wyżej regulacjami. Prawidłowo więc Sąd Rejonowy pozostawił wątpliwości co do tego, czy strony łączy umowa o dostarczenie zestawu diagnostycznego USG, z jakiej daty i na jakich warunkach bez rozpoznania, ograniczając się jedynie do badania zasadności wniosku w świetle art. 467 pkt 4 k. c., a z tego niewątpliwie wynikało, że w okolicznościach twierdzonych przez wnioskodawcę uczestnik jest wierzycielem i pozostaje w zwłoce z odbiorem przedmiotowego zestawu USG.

Przechodząc do ostatniego zarzutu apelacji, dotyczącego braku wskazania we wniosku warunków wydania przedmiotu świadczenia z depozytu wskazać należy, że zgodnie z art. 693 k.p.c. we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia

do depozytu sądowego należy określić zobowiązanie, przy wykonaniu którego składa się przedmiot, przytoczyć okoliczności uzasadniające złożenie, dokładnie oznaczyć przedmiot, który ma być złożony i wskazać osobę, której przedmiot ma być wydany, oraz warunki, pod którymi wydanie ma nastąpić.

Sentencja postanowienia uwzględniającego wniosek powinna więc zawierać określenie zobowiązania, w którego wykonaniu składa się przedmiot świadczenia do depozytu, dokładne oznaczenie przedmiotu świadczenia, który ma być złożony do depozytu, wskazanie osoby, której ma być on wydany i warunków, pod jakimi wydanie ma nastąpić (por. także postanowienie SN z dnia 31 sierpnia 1963r., III CR 139/63, OSNC 1964, nr 12, poz. 255; por. J. Broł, T. Kościńska, K. Markiewicz i A. Zieliński).

Istotnym elementem treści wniosku jest wskazanie osoby, której przedmiot ma być wydany oraz określenie warunków, pod którymi wydanie ma nastąpić. Osobą uprawnioną może być wierzyciel albo jego następcy prawni. W piśmiennictwie trafnie zauważono, że wskazanie warunków wydania zdeponowanego przedmiotu nie musi być koniecznym elementem wniosku. Wolą dłużnika może być bowiem wydanie przedmiotu świadczenia osobie uprawnionej bezwarunkowo (np. w razie zwłoki wierzyciela)(zob.: J. Broł, Depozyty sądowe. Praktyka sądowa. Wnioski de lege ferenda, Warszawa 2003, s. 98; K. Markiewicz, Postępowanie w sprawach depozytowych, Warszawa 2007, s. 269).

W świetle powyższego stwierdzić więc należy, że wskazując jedynie we wniosku, iż przedmiot świadczenia może zostać wydany uczestnikowi w wykonaniu umowy sprzedaży nr (...). (...)(...), zawartej między wnioskodawcą, a uczestnikiem w dniu 21 lipca 2015r., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. wskazywała na bezwarunkową możliwość wydania depozytu, określając jedynie podmiot, który może takiego wydania zażądać i jest nim uczestnik. Takie sformułowanie wniosku było dopuszczalne i z tego względu zarzutu apelacji co do naruszenia art. 693 pkt 1 i 4 k.p.c. także nie mógł być przez Sąd Okręgowy uwzględniony.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowiono, jak w pkt 1.

W pkt 2 postanowienia Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego w oparciu o art. 520 § 2 k.p.c. w zw. § 10 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 rozp. MS z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.